

Krákorka se zase zachumlá do přikrývek, Zlobucha mrzutě vstane a začne se přehrabovat v nepořádku po komnatě. Hledá, rozhazuje věci na všechny strany, a nakonec se začne hrabat i v přikrývkách na Krákorčině posteli tak vehementně, že ji vysype z postele.

Krákorka: Co děláš?!

Zlobucha: Hledám kouzelnou hůlku.

Krákorka: Na co?

Zlobucha: Na co se tak potřebuje kouzelná hůlka. Že bych se chtěla podrbat na zádech? Chci vyčarovat něco k jídlu.

Krákorka: Na to zapomeň! Víš, jak to dopadlo posledně!!

Zlobucha: Nevváděj.

Krákorka: Proměnila jsi mě v žábu!

Zlobucha: To je toho.

Krákorka: Týden jsem žrala mouchy!

Zlobucha: Aspoň jsi měla něco do žaludku! *(prohledává nádoby)* Ale tady už není ani drobeček!

Krákorka: Tak jdi třeba na borůvky nebo na maliny.

Zlobucha: Na borůvky. Na maliny. Na jaře. *(nepřestává hledat)*

Krákorka: Tak jdi třeba na šišky, ale hlavně nečaruj! *(vstane a jde si sednout ke stolu)* Zpaměti neumíš vůbec nic a knihu kouzel nemáme!

Krákorka pohládí křišťálovou kouli, ta se rozzáří a Krákorka se do ní zasněně zahledí. Zlobucha při hledání už leze po čtyřech.

Zlobucha: Nemáme, nemáme... A proč ji nemáme? Protože jsi motovidlo!

Krákorka: No jo.

Zlobucha: To bylo pořád 'Tohle kouzlo už umím, nech mě ho vyzkoušet, prosím, prosím, prosím...' A pak rána jak z děla, hrad v troskách a kniha kouzel fuč!

Krákorka: To víš...

Zlobucha: A od té doby nevyčarujeme ani lepší počasí, takže nám prší na hlavu! Jíme jenom kořínky a šišky! Fuj! *(praští se do hlavy)* Jau!

Krákorka: *(pořád hledí)* Hmmm...

Zlobucha: To se mi zdá. *(praští do stolu, Krákorka se lekne)* Zase zíráš?

Krákorka: Starej se o sebe.

Zlobucha: To právě dělám! (*sebere Krákorce křišťálovou kouli*)

Krákorka: Vrať mi to!

Krákorka začne honit Zlobuchu kolem stolu, zakopávají o nepořádek a porážejí židle.

Krákorka chce zpátky křišťálovou kouli, ale Zlobucha jí vždycky uteče.

Zlobucha: Živnost nám padá na hlavu, a co dělá naše Krákorka? Sedí u tohohle skleněného nesmyslu a čučí! Čučí na Heřmana, na smradlavého nadeníka z Dolní Lhoty!

Krákorka: Neříkej Heřmanovi smradlavý nadeník! Sama smrdíš jako pukavec, sůvo nemytá!

Zlobucha: Kdyby to byl aspoň princ, ale to ne! On je obyčejný venkovský dřevák!

Krákorka: Pchá! A co ty? Scházíš se u starého dubu se strašidlem, s tím prťavým moulou Pařezem!

Zlobucha: Neříkej Blud'ouškovi Pařez!

Krákorka: Všichni mu tak říkají! Nos má jako bramboru, na hlavě lišejník...

Zlobucha: Závidíš!

Krákorka: Ono se hodí, že nemáme nic k jídlu. Budete se k sobě hodit, až začneš hladu taky šilhat.

Zlobucha: Bludimír nešilhá!

Krákorka: Ale ano, když někdo kouká každým očičkem jinam, tak šilhá.

Zlobucha: Ty ochechule jedovatá!

Krákorka: Aspoň může koukat za roh.

Zlobucha: Tyyy... Tyyy... Ty jsi do Heřmana zamilovaná, abys věděla!

Krákorka: Nejsem!

Zlobucha: Jsi!

Krákorka: Nejsem!

Zlobucha: Jsi a jsi a jsi! A víš, co jsem včera viděla u starého dubu? Heřman si našel milou!

Krákorka: To není pravda!

Zlobucha: Ale je! Růženku z chalupy u tří borovic!

Krákorka: Lhářko!

Zlobucha: To ti byla krása! Heřmánku, Růžičko, Růžičko, Heřmánku... Úplný květinový záhon.

Krákorka se rozzlobí ještě víc. Čarodějnice se začnou honit po celé komnatě, skáčou po postelích, převracejí stůl i židle a nadávají si. Zlobucha pořád drží křišťálovou kouli.

Krákorka: Můro jedna střapatá!

Zlobucha: Kopyto nemotorné, uřvané!

Krákorka: Pometlo vypelichané!

Zlobucha: Měla jsi zůstat žábou! Stejně ti to tak slušelo víc!

Krákorka: Já ti dám, slušelo! Utrhnu ti obě uši a pověsím je na věž!

Zlobucha: Leda tak za sto let! Nejdřív bys mě musela chytit!

Krákorka Zlobuchu doběhne, začnou se prát. Krákorka uvidí velký kotlík, popadne ho a narazí Zlobuše na hlavu. Ta se vyděsí a začne pod kotlíkem strašlivě ječet. Krákorka mezitím ukořistila křišťálovou kouli a z bezpečné vzdálenosti dělá na Zlobuchu dlouhý nos.

Zlobucha: *(strhne si kotlík)* Až najdu kouzelnou hůlku, proměním tě v ropuchu! A aspoň na půl roku!